

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 35/2016
19.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца: 1. С.Г. из З., 2. С.С. из Л., 3. В.М. из З. и 4. Л.М. из Т., које заступа пуномоћник К.Р., адвокат из З., против тужених: 1. Стечајна маса Б.С. АД у стечају, З., кога заступа пуномоћник З.Ћ., адвокат из З. и 2. И., ДОО у стечају, З., кога заступа пуномоћник С.Р., адвокат из З., ради утврђења ништавости уговора и утврђења потраживања, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5529/15 од 08.10.2015. године, у седници већа одржаној 19. априла 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

1. НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Привредног апелационог суда Пж бр. 5529/15 од 11.02.2016. године за одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.5529/15 од 08.10.2015. године, као изузетно допуштеној ревизији.

2. ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5529/15 од 08.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Зрењанину П бр.75/2014 од 06.05.2015. године, у ставу I изреке, утврђено је су ништави уговори тужилаца С.Г., 5593/96, С.С. 5593/334, В.М. 5593/66 и Л.М. 5593/172, сви од 07.12.2006. године, закључени са правним претходником првотуженог. У ставу II изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца за утврђење новчаног потраживања према првотуженом и то С.Г. у износу од 233.394,81 динара, на име главног дуга и у износу од 167.940,88 динара, на име камате; С.С. у износу од 268.142,63 динара на име главног дуга и у износу од 192.943,92 динара на име камате; В.М. у износу од 264.095,78 динара, на име главног дуга и у износу од 170.031,97 динара на име камате и Л.М. у износу од 144.013,18 динара, на име главног дуга, и у износу од 93.626,00 динара на име камате. У ставу III изреке, утврђено је као основано потраживање тужиоца С.Г. према друготуженом у износу од 373.195,44 динара. У ставу IV изреке утврђено је као основано потраживање тужиоца С.С. према друготуженом у износу од 271.269,28 динара, а преко утврђеног до траженог износа од 381.538,57 динара, тужбени захтев је одбијен. У ставу V изреке, утврђено је као основано потраживање тужиоца В.М. према друготуженом у

износу од 262.631,08 динара, а преко утврђеног до траженог износа од 375.780,28 динара, тужбени захтев је одбијен. У ставу VI изреке, утврђено је као основано потраживање тужиоца Л.М. према друготуженом у износу од 143.043,21 динара, а преко утврђеног до траженог износа од 204.915,51 динара, тужбени захтев је одбијен. У ставу VII изреке, обавезани су тужени да плате тужиоцима солидарно износ од 177.201,20 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр.5529/15 од 08.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе туженог и тужилаца и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Зрењанину.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права. Ревизија је изјављена на основу члана 404. ЗПП – 395. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11).

Привредни апелациони суд је оценио допуштеност изјављене ревизије у смислу члана 395. ЗПП, те је решењем Пж бр.5529/15 од 11.02.2016. године, предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији тужилаца као изузетно допуштеној ревизији

Поступајући по предлогу Привредног апелационог суда, Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови да се о ревизији тужилаца одлучује као о изузетно допуштеној ревизији.

Одредбом члана 395. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог Закона, кад је по оцени Апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Привредни апелациони суд у свом решењу од 11.02.2016. године, није у довољној мери образложио свој предлог, није навео постојање различитих судских одлука по истом правном питању од значаја за праксу, уколико постоје, нити је навео у чему се огледа разлика у ставовима, те нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Стога је одлучено као у ставу 1. изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 401. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09) а у вези са чланом 23. Закона о изменама и допунама ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан

подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог Закона.

Тужиоци С.Г. и С.С., поднели су тужбу суду 07.12.2009. године, а М.И. и М.Л. дана 08.12.2009. године. Тужбом су тражили утврђење ништавости уговора и исплату (401.335,69 динара; 461.086,55 динара; 454.127,75 динара и 247.638,89 динара). Поднеском од 23.04.2015. године, смањен је тужбени захтев и коначно одређен на износе о којима је одлучено првостепеном пресудом.

Побијани део правноснажне пресуде у овој парници, за сваког од тужилаца посебно (нису јединствени супарничари), је испод износа од 40.000 евра у динарској противвредности.

С обзиром да је побијани део правноснажне пресуде у овој парници за сваког од тужилаца посебно испод граничног износа прописаног цитираном законском одредбом за дозвољеност ревизије, то ревизија тужилаца у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, није дозвољена.

Дозвољеност ревизије у овој парници цењена је према цензусу од 40.000 евра у динарској противвредности, а не према цензусу од 100.000 евра који је прописан за привредне спорове, будући да је Привредни суд у Зрењанину у конкретном случају поступао по атракцији надлежности јер је над туженима отворен поступак стечаја.

Стога је на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу 2. изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**